ΜΑΘΗΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΑΞΕΩΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΥ

Ὅτι ἡ Ἑλλὰς συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν χωρῶν, ποὺ ἔχουν πραγματικῶς ὡραίες φωνές, ἐλέχθηκε ὡς τώρα καὶ ἐπανελήφθηκε πολλὲς φορές. Παραβλέποντας ὅμως λιγώτερο παρατηρήθηκε τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ χώρα μας διαθέτει σήμερα ἕνα σεβαστὸ κατὰ τὸν ἀριθμὸ ἐπιτελεῖον διδασκάλων τοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ ὅμως πρὸς τὰ ἀποτελέσματα τῶν παιδαγωγικῶν τους προσπαθειῶν, ἂν κρίνω ἀπὸ τὰς ὀλίγας μαθητικὰς συναυλίας, ποὺ ἤδρασα τὸν καιρὸ νὰ παρακολουθήσω, μποροῦν νὰ σταθοῦν μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ μπροστὰ στοὺς περισσοτέρους Εὐρωπαίους συναδέλφους τους. Τὸ παιδαγωγικό τους ἐπίπεδο ἦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀξιέπαινον καὶ μαρτυροῦσε εὐγλωττα γιὰ τὴ συστηματικὴ, εὐσυνείδητη ἐργασία, γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ σοβαρότητα μὲ τὴν ὁποίαν καθοδηγεῖται ἀπὸ μέρους τοῦ διδασκάλου ἡ φωνητικῶς τόσον καλὰ προικισμένη νεότης.

Ἕνα ὡραῖο παράδειγμα ὅλων αὐτῶν μᾶς ἔδωσε ἡ συναυλία τῆς τάξεως τραγουδιοῦ τῆς Μαρίκας Καλφοπούλου, ποὺ τόσον μὲ τὴν προαισθητικὴν τακτικὴν, ἔτσι καὶ μὲ τὴν ὑγιεινὴ μουσικὴν ἀντίληψιν τῶν νεοφωτίστων τῆς κατέθετεν τὴν ξυντακτικωτέραν ὁμολογίαν γιὰ τὴν ἀποδεικτικὴν παιδαγωγικὴν ὑφεσιν τῆς καλλιτεχνικῆς, ἡ ὁποία δικαίως ἐκτιμᾶται τόσον.

Ἀνταμώνω τοὺς νεαροὺς τραγουδιστὰς μὲ τὴν σειρὰν ποὺ τοὺς ἄκουσα:

Ἡ δεσποινὶς ΕΛ. ΚΟΝΔΑΛΑΚΗ: Ἕνα γλυκὺ πλούσιο μέτρο, τοῦ ὁποίου τὸ κάτω τραχὺ τέμπο καὶ ἡ σκληρότης στὶς ψηλὲς νότες χρειάζονται ἀκόμη κάποια ἐπεξεργασία, γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν στρογγυλότητα καὶ τὴν ἁπαλότητα τοῦ ἤχου, ποὺ ἐκποιεῖ. Ἡ πλαστικὴ καὶ λεπτὴ στὶς ἀπαγρώσεις τῆς ἀπόδοσις τοῦ «Ἡ Γυναῖκα τοῦ Σπαστιώτη» τοῦ Ραχμανίνωφ ἀπεκάλυπτεν μιὰ εὐαίσθητη μουσικὴ φύσι, ἡ ὁποία, ὅταν τῆς λείψουν τὰ προσκαιρισμένα μειονεκτήματα ἀσφαλῶς θὰ παρουσιάσῃ ξηλευτὴ πρόοδον.

Ὁ κύριος Ι. ΡΟΖΑΣ: Ὡραιότατο, πλούσιο σὲ ἦχο μπάς, μὲ ἐξοικειωμένη ἡμιουργένεια σ' ὅλες τὶς θέσεις. Βέβαιο στὴν ἀτάκα καὶ ἀκόμη καὶ στὰ δυνατώτερα φορτίσσιμο πάντοτε εὐχάριστα ἀκαλό. Κοντὰ σ' αὐτὰ ὅλα μουσικώτατος. Ἡ συναισθηματικὴ ἐμπνευσις τοῦ τοῦ Δὸν Κάρλο τοῦ Βέρντι τὸν κατατάσσει εἰδικὸς στοὺς τραγουδιστὰς τοῦ θεάτρου, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ σταδιοδρομήσῃ. Ἂν τὸ ταλέντο του, ὡς ὑφιστοῦ, εἶναι ἐξ ἴσου δυνατὸ μὲ τὴ φωνητικὴ του ἀξία καὶ τὴν μουσικότητά του.

Ἡ δεσποινὶς ΤΖ. ΝΤΕΛΙΟΑΟ: Ἀρχικὰ σκοτεινό, μὲ εὐγένεια κεφαλικὲς φωνές, ἀλλὰ κάπως ξυλῶδη κατὰ τὰ ἄλλα. Ἠχηλὴ μουσικὴ καὶ κλαγγώδης ἡ ἐρμηνεία τῆς τοῦ «Bella porta di rubini» τοῦ Ροσσίνι. Ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον δὲν αἰσθάνεται ἀκόμη τὴν ἀναπαλαιγμένη σχέσι, τὴν τόση γεμάτη ἀπὸ τὴ γοητεία τῆς φύσεως τοῦ «Ging heute Morgen» τοῦ Gustav Mahler. Δὲν κατόρθωσε νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ τραγουδιοῦ μὲ τόση τέχνη καὶ πλαστικότητα στοὺς τραγουδιστὰς αὐτοῦ τόνους. Λείπει ἀπὸ τὴν ἀπόδοσι τῆς ἐντελῶς ἡ ἐσωτερικότης, ὁ θερμὸς ἐγκάρδιος τόνος, ποὺ εἶναι τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ στὰ τραγούδια τοῦ Mahler.

Ἡ δεσποινὶς ΕΛ. ΚΑΤΣΙΡΕΑΛΗ: Δροσερό, ἀχάλαστα εὐλύγιστο κολοράτο - σοπράνο, ποὺ ἐξέπληττε πραγματικῶς μὲ τὴ βεβαιότητα καὶ τὴ διαύγεια τῆς ἐντονάσιον, στοὺς δυσκολώτατους λαρυγγισμοὺς τοῦ Frulingstimmen τοῦ Σπόρρ. Εἶναι προσόντα ποὺ ἀπαντῶνται σπάνια καὶ σὲ φιλοτιμένες καλλιτέχνιδες.

Τὸ πολὺ ἐπιτυχημένο βγῆκε τῆς βάσης στὴν ἐρμηνεία τῶν δύο τραγουδιῶν τοῦ Σούμαν «Wohin?» καὶ «Heidenröslein» ἀπέδειξε ἄλλη μιὰ φορὰ πόσο τραγικὸ εἶναι νὰ εἶναι κανεὶς ἐκφραστικὸς καὶ μ' ὅλα αὐτὰ νὰ μένῃ πάντα ἁπλὸς καὶ φυσικός. Νὰ διατηρῇ τὴν παιδικὴ ἁπλότητα καὶ συγχρόνως νὰ ἀκατανέμῃ μὲ τὴν πλαστικὴ ἀκατανόμῃ τῆς εὐγενικωτέρας μορφῆς τῆς ἀνθρωπότητος καὶ νὰ τὴν κάνῃ νὰ τῆ καὶ νὰ πάλλεται σ' ὅλη της τὴν ἔκτασι. Αὐτὸ εἶναι τὸ βιολὶ τὸ πρόβλημα τῆς μεταβάσεως τοῦ Σούμαν. Ὅποιος κατορθώνει ἐπὶ τέλους νὰ τὸ λύσῃ, κάτω, χωρὶς ὑπερβολή, μπορεῖ νὰ λέγεται μεγάλος καλλιτέχνης.

Τὸ δεύτερο μέρος τοῦ προγράμματος δυστυχῶς νὰ τὸ παρακολουθήσω.

ALEX THURNEYSSEN